

Sophie Niensens prædiken 12. søndag efter trinitatis

Taler

Sophie Nielsen
Sognepræst

Dato

4. september 2022

Sted

Vejleå Kirke

Til dagens evangelium, som man måske kunne kalde ”Jesus siger en hel masse ord meget hurtigt efter hinanden” er der en forhistorie. Forhistorien er at er at Jesus har helbredt en dreng, der er besat af en dæmon og en mand med en visnen hånd. Til stor glæde og forundring for de fleste, som synes at de har set et tegn fra Gud.

Men så er der også nogen, der er sure over det. For det er helligdag, og på helligdagen måtte man ikke arbejde – det var forbudt – eller haram – eller hvad de nu kaldte det dengang. Og det har Jesus jo på en måde gjort ved at helbrede, siger de. Så de er fornærmede over at Jesus ikke overholder religiøse regler. Og de er så gale over det, at de får sagt noget helt afsindigt: De kalder de helbredelser, de lige har set, for satans værk.

De *har* set at Jesus gjorde noget godt for nogle syge mennesker, men de kalder det alligevel ondt. Og så er det, at Jesus bliver gal!

Her er der ikke noget med at vende den anden ting til. Jesus skælder dem ud og kalder dem grimme ting. Og Han advarer dem om at [der] altså ER ting, der er utilgivelige, så nu skal de til at passe på!

Hvad er det Jesus er så gal over?

Ja - Når folk møder Guds Søn – og så kalder Ham satan – så er det ret langt ude. De virker ikke som om de har brug for nogen frelse eller bare en god gerning fra Jesus eller Gud eller nogen anden. De virker som om *de alene* ved, hvad der er rigtigt og forkert, siden de kan komme med sådan en definitiv og negativ dom. Og hvis man har det sådan, så bliver man jo også ret svær at tilgive – for så er det jo utænkeligt at man skulle kunne tage fejl – eller indrømme sine fejl. Det er en stensikker måde at blive uvenner på.

Men jeg tror der er endnu mere på spil end det. Det er ikke bare det, at de kalder Jesus for satan. Det er værre - der er noget endnu mere grundlæggende galt. Og for at finde ud af hvad det er, skal vi helt tilbage til begyndelsen – helt tilbage til

da Gud skabte verden.

Allerede dengang svævede Guds Ånd - den som man ikke må bespotte - over urdybet, står der i Bibelen. Og Bibelen fortæller at Gud kalder landjorden frem og sætter måne og sol og millioner af stjerner på himlen. Og Gud skaber planter og dyr – og mennesker – og blæser sin Ånd i mennesket. Og hele tiden lyder det: Gud så at det var godt.

Helligånden repræsenterer livet og alt det, der er *godt* i livet.

Så én ting er at man siger noget grimt om Jesus. Men når mennesker, der er syge, bliver helbredt og får det godt igen – og man så ikke vil glæde sig over det, og er så forhærdet at man kalder det ondt – ja så er der noget galt med ens grundholdning. Hvis ikke man vil glæde sig over at mennesker, der led, ikke lider mere og vælger at se det gode som tegn på det onde – ja så - skal det jo ende galt. Så står man til skideballe.

Måske rykker det alligevel lidt i de her religiøse overdommere, som Jesus skælder ud - for de spørger om så ikke Jesus kan give dem et tegn.

Ét de kan forstå. Her er det at profeten Jonas kommer ind i billedet. ”Det eneste tegn I kan få er profeten Jonas’ tegn”, siger Jesus.

Jonas kan man læse om i Det Gamle Testamente. Han var en profet, der blev sendt ud af Gud for at fortælle folk i en by, der hed Nineve at Gud ville straffe dem med al mulig ødelæggelse, hvis de ikke omvendte sig og begyndte at leve ordentligt. Og de opførte sig også helt forfærdeligt i den by.

Men Jonas havde ikke lyst til at skælde ud på vegne af Gud, så han flygtede væk fra opgaven – og så endte han med at blive slugt af et havuhyre.

Og nede i mørket i uhyrets mave – der måtte han bede til Gud og sige undskyld – og: hjælp mig! Og så blev han reddet i land.

Jesus siger: I kan få Jonas’ tegn. Det er oplagt fordi Jesus selv endte i mørket – da Han døde Langfredag og blev lagt i graven – men ligesom Jonas blev spyttet op på land igen – så vendte Jesus også tilbage til lyset - da Han opstod fra graven Påskedag.

Men historien om Jonas er også et tegn på en anden måde: For da Jonas kom op på land igen, måtte han jo alligevel gå til Nineve og give folk den skideballe fra Gud, de skulle have. Og så fortrød de fortrød faktisk og lovede at opføre sig bedre.

Og så gjorde Gud noget vigtigt. Noget, der er typisk Gud:

Gud tilgav dem – og lod dem slippe for straf.

Men at Gud kunne finde på at tilgive de folk – det kunne Jonas ikke holde ud! Han blev så sur over det og brokkede sig: ”typisk Gud at være så god og blødsøden – så blev der ingen ødelæggelse – øv!” Og Gud måtte tale med store bogstaver til Jonas: Jonas du skal ikke dømme nogen ude på forhånd – for jeg frelser dem *jeg* vil, og ikke dem *du* vil!

Sådan er Gud. Gud vil hellere frelse folk, end straffe dem. Også selvom Gud godt kan skælde ud. Det er lidt ligesom forældre godt kan skælde børnene ud, men jo grundlæggende elsker deres unger og vil dem alt det bedste.

Og jeg tror at der er en **vigtig del** af Jonas tegn: At det der med at tilgive folk, selvom de har været onde – og det med at høre folks bønner og råb, selvom de sidder helt alene i mørket, og det egentlig er deres egen skyld – det er sådan noget Gud gør.

Det er dén historie, der skal være et tegn for dem, der dømmes så negativt, når de ser hvad Jesus gør. Og den skal også være et tegn for alle os andre... For helt ærligt: Hvem gider være et træ, med rådne frugter? Hvem gider at være religionsdommer og sætte regler op, der undertrykker og fordømmer andre? Og hvem gider være som Jonas, der mugger over at Gud hellere vil tilgive end straffe?

Gud vil at livet skal være godt for os. Også selvom vi kommer til at ødelægge tingene for os selv igen og igen - så er Gud altså ualmindeligt vedholdende i sin vilje til at frelse mennesker. Og at det er sådan, er ikke bare en venlighed fra Guds side – det er hjerteblod! Jeg tror det er derfor Jesus bliver så rasende.

Det er også derfor der er så stor frihed i kristendommen. Hov hov, er der måske en og anden, der sidder og tænker nu. Skulle kristendom være frihed – med alle de sindssyge regler der står i Det gamle testamente og alt det, som kristendommen har stået for op gennem historien? Ja – siger jeg. For kristendom handler aldrig om religiøse regler og fordømmelse. Grundlæggende handler kristendommen på ingen måde om hvad vi skal gøre for Gud. Kristendom handler om hvad Gud giver til os, for at vi skal give det videre. At livet skal være godt for mennesker, sådan som det oprindeligt var tænkt.

Så derfor: Hvis nogen prøver at bilede dig ind at man skal underkaste sig bestemte religiøse regler. Så lad dem gøre det alene. Vi har bare én eneste opgave:

du skal elske din næste som dig selv. Det kan også være svært nok, men det er livets vigtigste opgave.

Og det skal også være vores hjerteblod: Vi skal ikke være ligeglade med det, eller tale det ned – vi skal tale det op. Vi skal tale om hvor forunderligt det er, at Gud vil tilgive – så man kan blive frelst og fri til at give det gode videre til andre. Vi skal give det gode i livet så meget plads vi overhovedet kan, og sige fra, når nogen vil indskrænke det. Vi skal give den kristne frihed og kaldet til næstekærlighed videre – for det er det vigtigste vi har.

*Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand, treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen*

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

12. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/sophie-nielsens-praediken-12-soendag-e-trinitatis-2022>